

sige dette: Vi mene, at det Løfte, som jeg antog at være berettiget til at afgive paa et overvejende Flertal af Folketingets Vegne ved første Behandling af Finansministerens Dyrtingsforslag, nemlig at Folketinget vilde behandle denne Sag med Velvillie, er bleven indfriet ved det her foreliggende Lovforslag. Jeg afventer i øvrigt Udtalelser, der vilde fremkomme angaaende Sagen, saavel fra Regeringens som fra Tingets Side. Kun en Ting vil jeg bemærke allerede paa det nuværende Tidspunkt; det er dette, at selve den Form, vi have valgt, skyldes i Virkeligheden Initiativ fra politiske Standpunkter, der enten falde sammen med vort eller ere nær derved. Jeg sigter herved til, hvad der er foregaaet ved disse Lønningsspørgsmaals Behandling inden for Jernbanekommissionen. Jeg sigter til, at den Gang det viste sig umuligt at blive enig om en Organisationsplan for Statsbanedriften, og at det som Følge deraf ligeledes vilde blive umuligt for Kommissionen at tilstille Lovgivningsmagten Forslag om Lønninger for Statsbanedriften, saa fremkom der — ja, jeg kan godt sige fra min Side — den Tanke, at man burde give Statsbanefunktionærerne et midlertidigt Lønningstillæg som et Slags Vente- penge, som jeg udtrykte det, indtil man kunde komme til endelig Ordning af deres Lønforhold. Den Tanke vandt Anklang, og den har faaet sit Udtryk i en Skrivelse, som er bleven offentlig omtalt, og som det derfor er berettiget at citere her, den Skrivelse, som Formanden for Jernbanekommissionen tilstillede Trafikministeren. Den Tanke, som deri havde faaet sit Udtryk, vandt, som bekendt, ikke Tilslutning hos den høje Regering, og navnlig ikke hos Trafikministeren. Jeg tror, at det ved de senere Begivenheder har vist sig, at vi, som havde denne Tanke, havde den rette Forstaaelse af, hvad Situationen krævede, og hvad det var muligt at gennemføre, og at den høje Regerings Planer derimod ikke have været saadanne, at de i Virkeligheden have kunnet lade sig gennemføre. Nu have vi jo gennem vort Forslag givet Tanken en større Rækkevidde, idet vi lade den omfatte alle saadanne Statsfunktionærer, hvis Lønningsforhold vi mente vilde blive Genstand for Revision i en nærmere Aarrække. Vi tro, at Forslaget, som det er, er saa tilfredsstillende som muligt under de nuværende Forhold, og vi anbefale det til det høje Tings Velvillie.

**Hammerich:** Det plejer jo ellers at være saa, at naar man er med til at ind-

bringe et Lovforslag, lader man Ordføreren forsvare det og slutter sig for saa vidt til hans Ordførerskab. Den ærede Ordfører vil vide, at dette er jeg ikke i Stand til her, idet jeg, da jeg gav dette Forslag min Tilslutning sammen med min ærede Meningsfælle fra Thisted Amts 3die Valgkreds (Andersen), gjorde det med den bestemte Udtalelse, at jeg — jeg kan gerne sige paa alle de Punkter, hvor der er Tale om Forandring i det Forslag, der af Regeringen er forelagt om samme Emne — var uenig i disse Forandringer. Den første af de Forandringer, som er foreslaaet, gaar jo ud paa, at Loven først skal gælde for Finansaaret 1901—02. Jeg anser dette for uheldigt. Den Trang, der er Tale om at afhjælpe, er der den Dag i Dag og har været der i det forløbne Aar. Jeg vilde ønske, man var bleven staaende ved Regeringens Forslag, hvorefter de vedkommende Funktionærer skulde have deres Tilskud under et nu den 1ste April. Imidlertid maa jeg indrømme, at naar de nu i Aarets Løb sammen med de maanedlige Udbetalinger af deres Løn faa et Tilskud, der bliver omtrent det samme som efter Regeringsforslaget, for enkelte endda noget højere, er dette ikke den Ændring i Lovforslaget, der er mest at indvende imod. Ej heller er der saa overordentlig meget at indvende mod Bestemmelsen i § 4 om, at disse Forbedringer ikke skulde gælde for Personer, hvis Lønningsforhold ere ordnede ved Lønningslove efter 1ste Januar 1899 eller forbedrede efter Finanslovsbevilinger efter 1ste April 1899. At de ikke skulde gælde for disse Folk, vil der i mange Tilfælde ikke være saa meget at sige til, men det er jo utvivlsomt, at der er adskillige Tilfælde, hvor ogsaa denne Bestemmelse kan blive ubillig. Jeg tror saaledes, at de Lønninger, som Toldassistenterne for et Par Aar siden have faaet, ere ikke anderledes, end at de med rette kunne ønske et lignende Tillæg som det, der er Tale om at give Postassistenterne. Imidlertid, dette er ikke den væsentligste Mangel eller den Ændring, som er af størst Betydning. Noget mere har jeg imod den Ændring, at Lønningstillægene ikke skulde gælde for dem, som ere under 25 Aar. Der er ikke Tvivl om, at mange, som ere under 25 Aar, selv om de ere ugifte, vilde have disse Lønningsforbedringer behov. Der er netop blandt disse unge ikke faa, som for at uddanne sig til de Stillinger, de have faaet, have maattet sætte sig i Gæld og derfor sidde ret trykkede i det. Men selv om man med Hensyn til dem vil